

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1606. usque ad annum 1610

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1776

VD18 90118820

§. 4. P. Oldcornus Vigorniaë, & P. Garnetus Londini extremo supplicio
affecti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67222](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67222)

Ecclesia nunquam faciet, & ne faciat, Deum suppliciter rogo. Hoc ipsum Garneti responsum ex humilitate prolatum nequiter pro reæ conscientia inditio habebatur, Alter quoque ejus socius P. Oldcornus quæstioni subjectus de conjuratione, quam suis responsis approbasse accusabatur, fassus quidem erat, quod cum Littletono desuper sæpius fuisset collocutus, ita tamen, ut eam minime ratam haberet, & si quid obscurius dixisset, nec satis enucleate, idcirco ita locutus fuisset, quod timeret, ne insidiosè interrogaretur: Hæc responsio, cum non satisfaceret Judicibus, quinques tormentis acerrimis ad edicendam veritatem adigebatur, nihil inde mota hujus Viri constantia: unde Judices declarabant, Oldcornum ex animi sui sententia nequaquam locutum esse, ac verbo quidem conjurationem improbasse, eam tamen animo ratam habuisse, proin ex iis, quæ animo cellasset, perspicue reum esse. His ita agitatis P. Oldcorno mortis sententia denuntiatur.

§. IV.

P. Oldcornus Vigornia, & P. Garnetus Londini extremo supplicio affecti.

A 5

Pro-

Sæc. XVII.
A. C. 1606.

Juven. hist.
Soc. l. 13.
pag. 5.

Gualt. Chron
Sæc. XVII.

Pronuntiata hac sententia P. Oldcornus unacum Thoma Abingtono ac Littletono Vigorniam ductus, die septima Aprilis laqueo suspensus, dissectusque est & Cor cum intestinis in ignem pro more conjectum. Habita peracti supplicii notitia Londini capitalis quoque sententia in Patrem Garnetum decernitur. Igitur die tertia Maji ad supplicii locum raptatur, ubi Cookius Regii Fisci Advocatus objecta eidem crimina nec testibus nec argumentis comprobata proponebat, quibus auditis hæc subjunxit Garnetus: „nemo ignorat „supplicii causam, in reticendo in Regem peccavi, pœnitet me, veniamque a Regia sua Majestate suppliciter „deposco, machinationem contra Regem conflatam, si fuisset peracta, ex „animo, intimisque sensibus detestatus „fuissem: „ Postea Annam Walliam, quæ propter ipsum in carcere multa sustinuit, omni modo excusare nitebatur; cum vero a Montacutio interpellaretur, eoquod conjurationem sibi extra Confessionem a Catesbyo fuisse detectam negasset, cum tamen id pridem suo etiam chirographo testatus fuisset, mox intulit Garnetus: *quin igitur chirographum meum profers?* ille peram suam frustra excutiens, famulum, ut Garneti literas promeret, inclamabat, non sine vulgi

vulgi risu: postmodum Montacutius Sæc. XVII. A. C. 1606.
 Garnetum in preces effusum admone-
 bat, nullam vitæ spem superesse, proin-
 siquid nossent, quod Regi regnoque frau-
 di esset, id brevi moriturus exponeret; Ea dæmon
 respons. ad
 epist. Isac.
 Casaub. c. 8.
 p. 167.
 non enim jam tempus esset, in æquivo-
 cationibus opem quærere: Ad hæc Gar-
 netus commotior hæc reposuit: quous-
 que & quando æquivocationibus uti
 liceat, jam antea explicavi, asserens,
*quod inter amicos ea non liceat: quoties
 autem de necessaria defensione agitur, de-
 que injuria vitanda, aut de consequendo
 magno bono sine ullo cujusquam periculo,
 tunc licita est æquivocatio, nunc vero ad il-
 lam non confugio, nec plura, quam confes-
 sus sum, nosco.* Tandem pro Rege, Se-
 natu, pro se ac Catholicis Deum exo-
 rans, scalam patibulo admotam subiit,
 qua subtracta suspensus vitam finivit,
 corpore in quatuor partes discisso, ex
 cujus reliquiis, licet Martyres non pœ-
 na sed causa faciat, quicquam repor-
 tare certabant nonnulli, atque inter
 eos juvenis quidam nomine Joannes
 Wilkinsonus ex stramine, cui corpus im-
 positum erat, spicam recenti cruore im-
 butam sustulit, eamque lætus ad quam-
 dam piam Matronam detulit, quæ post
 temporis intervallum in hac spica igno-
 to penicillo depictum Garneti vultum,
 prehendisse dicebatur. Ea res urbem
 totam

Sæc. XVII. totam populari fama repleverat: Jacobus autem Rex moleste ferens, quem

A. C. 1606. ut proditorem necasset, veluti Sanctum miraculis celebrari, hanc spicam sibi monstrari ab Hispano Oratore petiit: negavit autem hic penes se illam esse, sed jam in Belgium transmissam asseruit: unde non deerant malevolorum nonnulli, qui, cum rem miram negare haud possent, id non ad innocentiae, sed sanguinariae vindictae testimonium accidisse interpretarentur: adeo periculosum est in iis, quæ naturam fidemque humanam superesse dicuntur, quipiam ad cujusdam gloriam iniquissimis hisce temporibus edicere, quin non illico in odium retorqueatur.

Titan. l.c.

Edidit Eduardus Cookius Regii Fiscii Advocatus librum postea ex Anglico in latinum idioma translatum, cui titulus: *Actio in Henricum Garnetum Societatis Jesuiticæ in Anglia Superiorem*, hanc vero lucubrationem confutare nitebatur P. Andreas Joannes Eudæmon Jesuita, edita apologia pro P. Garneto *contra actionem proditoriam Edovardi Cooki* (*) in qua tamen æquivocationis doctrinam nimis ardentem defendisse arguitur:

(*) Coloniae anno 1613. apud Kinckium impressa habetur æque ac illius responsio ad Isacci Casauboni epistolam.

tur: paulopost Ifaccus Casaubonus epistolam ad P. Frontonum Ducæum Jesuitam perscripsit, in qua Garnetum de conjuratione extra Confessionis secretum cognovisse, ex ipsius confessionibus, & testimonio propria manu exarrato ostendit, atque æquivocationis doctrinam multis argumentis exagitavit, contra quem non modo præfatus P. Andreas in sua responsione ad hanc epistolam, sed Heribertus Rosweidus & Julius Cæsar Bulengerus calamos suos acuerunt, Casaubonum econtrario defendentibus Richardo Montacutio & Jacobo Capello.

Sæc. XVII.
A. C. 1606.

§. V.

Juramenti ab omnibus subditis præstandi norma ab Anglicano Senatu præscripta.

Quantumvis scelus adeo detestabile nullis sat dignis poenis affici poterit, extra omne tamen dubium positum est, quod Angli ac præcipue Puritani inde occasionem nimis opportunam sumpserint, qua suo in fidem veram odio sub specioso tuendæ Regiæ Majestatis obtentu Catholicos immolare satagebant: Hac ratione stimulati Proceres, in comitiis adhuc congregati a Jacobo I. Rege edictum extorquebant, vicujus omnes Jesuitæ e Britannia ejecti sunt.

*Rapin. hist. d' Angl. l. 17.
André du Chesne Hist. d' Angl. Rog. Boke p. 29. hist. Univ. Calmet lib. 152. n. 38.*